ગરબાવળી.

ગીઓને સારૂ સુરત આદાબપ્રેસ પ્રેસમાં
શેરજી નવરોજી મઝબાનજીએ છાપી પ્રસીધ કીધી છે.
સને ૧૮૭૮ સંવત ૧૯૩૪

ઠેકાણું નાણાવટમાં જમ-
શેદજી પોથીવાળાની દુકાને.

કીંમત બે આના.

ઃરની તેવી પારખનગુણી કીંમત રૂ૩)

ગુજરાત જૈન વારતા કીંમત રૂ૪)

હોળી સંગર કીંમત બે આના

ગોઘુના ટકા સિવે વીબાજ ગણુ વાની ચોપડી અશ્વ
ન (કીંમત રૂ૧૦)ની તે હાલ કીંમત રૂ૩)

નાગે ગુજરાતીમાન ગાયન જે મધી બાવાની મરથા
તથા હોળી તથા રેકટા પદ ઠુમરી અને કાની
ગીગર ગણીજાતના બેપાલે જાતના ગાયે
નો મણુ છે. જે સોની બાઈઓને વાચવાનો શો
ખ હોસેતો તેને હલકી કીમતથી મળસે ફક્ત કીંમત
૬ આના જથા બંધ લેસેતો ઓછાએનથી મળસે.

આ ચોપડી—સુરતમાં નાણાવટમાં મહેરજી જમસેદજી પારસીવાળાને ત્યાંથી મળશે.

૧૦૮૯

લાવણી.

(૧) રાજા ગણપતરાવ મહારાજ મેરે મનવાલા
તુમ રહો જહાં સલામત બાઉકે વાલા, આગ ડંકા
વાલે નોબત મનવાલા. બાજમે સ્વારી બડેરાવ
મનવાલા. કમરસે ઢાલ તરવાર સાથ હેઆલા હાથું-
મે ભાંડા ઓર ચમકતે ભાલા ઘોડેપર સવાર હુવા-
તે દેવાલા [illegible] [illegible] કહેતી ઓર બાઉકેવાલા રા
જા સજુના જેસા ગારબાવાલા તુમ ૧ બેઠકે પાલખ
નાળ સોનેરી ચલે. ચાદરી બેના ઓર ચમકતે
તારે. ઓરકે પાલખે છબા હા હારે છબીઆ દેખો
બાબીસ ગીનતા ક્યારે. રાજા સજુના જેસા ડંકા-
વાલા, તુમ ૨. મુજરી રાણા, મીલા તુજેકુ આ-
ના સાતીયા રાજાકુ મીલી વતનકી બ્રીદ હકુમ બ-
લાને પાન, મેરા ઢાલવાલી, રાજા તુમ પર વનાહો મે
રા સુરવાલી; રાજા સજુના જેસા બંદીવાલા. તુમ ૪.
તુમ નગીર જીવતા મેર મનવાલા છંદ બાન પરમાર
ગાને તોરવાલા રાજા તુમ પરસન હો મદીન દા-

મામા એતનેમ મહમદમાં બાગ બડેદે વાલા. મુ-
લ્લાંજી બદરૂ અને પોતાના, સબ ફજગીવાલિકા
બગી સભાફેમાં ફાબા જુમસદા સલામત રહો બડે-
દે ગામ. ૫

બાગનો ગરબો.

(૨) બાગ બન્યો છે બલીહાર ॥ ખુબ ખીલ
યો છે ગુલજાર ॥ ત્યાંહાં લોકોને જાએ ॥ ગુજ
ના ને નાર કે રાંધુ વીકટોરીઆનો બાગ ॥ તાકા ના
નો છે બાગ ॥ મકઈ બાગોળનો મારગ ન્યારો છે
॥ પુરવ આવી ડંથાવીકાલ ॥ પસચીમ તાતાનો શી-
નાર ॥ ઉતર દેવળ થકી ગાલા ન્યારા છે ॥ કે દક્ષણ
બાપે છે બજાર ॥ બાગ બનવો છે ગુલજાર ॥
તેને આવનારા ઘણા માંગે છે ॥ કે કુવા હોજ
ભરયા છે પાણી ॥ શીંચી મજાને રમણી ॥ આક
લ આગરેજ ઝાડુની ઘણી ભારી છે ।

સાખી.

કે આફ્રીકા અંગરેજ તણી ॥ તમે સાંભળો નર ને નાર ॥ હીકમતથી હીંદુસ્થાનમાં સઘ હરી લીધા હુશીઆર ॥

કે કેવી કબર ભલી કીધી ॥ અની હારે એવી ગતે ॥ ઝીણી રચના આણી ॥ લોકો જુવે પાણી ક્યારી ॥ જોવા આવે ઘણા કાળી ॥ ફુલ ફુવારા ॥ કે કાળી કામણ ગારી નાર ॥ શીર પર તણ કુંડાનો ભાર ॥ કાળી હબસણનો અવતાર ॥ ખાવા દોડે છે ॥ કેવી રચના ઝીણી આણી ॥ લોકો જુએ ધારી ધારી ॥ ભણી ઉંડે અબ હાથી ॥ નાખે નેરવાને ॥ કે ડાડમ જમરૂખની ડાળી ॥ ફુલ સેવતીના છે ઝાડ ॥ મોગરો માલતીને ચંપો પીળો છે ॥ કે સેતુર ફણસીના ઝાડ ॥ અંજીર જાંબુડીની જોડ ॥ તેને જોવાનો છે કોડ ॥ રાણી જુએ છે ॥

સાખી.

જુઈ શાખોયું જુગમે ॥ વળી પડી આંબા-
શાખ ॥ જોતાં મન નીરમળ થયું ॥ વાહા રમણી
બાગો બાગ ॥

કે એમ જોતાંજી એમ જોતાં ॥ અની હારે
એમ જોતાં ॥ કે મન થયું નીહાળ ॥ મને બાગમેં
નેનો ખ્યાલ ॥ આંખી મનમાં વીચાર ॥ હું તાહાં
રહ્યો ખુશીઆલ ॥ કે ઝીણું નાગરીના ઝાડ ॥ શો
ભા જોવા થાએ કોડ ॥ અનું શકાનો તે વાહાલ
બહુ શોભે છે ॥ કે લીલી વાડી છે ફરાય ॥
બીજા વેલા ભર્યો બાગ ॥ રામફુળ શ્રી ફુમરખ [illegible]
ગી છે ॥ કે કરેણા કેતકીનાં ફુલ ॥ લીલી વડીઆળા
ની જુલ ॥ જોતાં બહુ હોંસે જુમ ॥ નાળીએર જુ
મ છે ॥ કે કોઇ સંધીરાએ ભેર ॥ બહુ બહુ મરચી
ના ઝાડ ॥ મરી કરે [illegible] ગેરાયું ઝુમી
છે ॥

સાખી.

ગોકળણું મુજી બાગ જાગતી ॥ જગી જાળી ગુણી સાર
આસપાસ વીટાળ્યા બગીચા ॥ લાડાને બકુ વાર ॥
કે તાર બાંધીયા રે તાર બાંધીયા ॥ એવી
કે તાર બાંધીયા ॥ તે એવી કરી પેર ॥ નાના
ગુઠે ગુઠે લીલા લહેર ॥ પછા નહીં જઈએ ઘેર ॥
એમ મનમાં ધાર્યો ॥ કે ફુલને લાગીયા છે ફળ ડા-
ળ ॥ છોડ દીસે છે રૂપાળ ॥ બાંધીયાં ઠગોસે ખૂ-
બ્યા. તે વેળા ચડવાને ॥ કે ફુલ ફુટયા છે ગુલાબના ॥
નાના આવે કોકિલા ॥ નજર કરે લાંગી લાંગી.
બહુ ફુલડીને ॥ કે ફુલ ગુલજર ગણી સાર ॥ લીનાં લી-
લા ગુલજાર ॥ કેન્ન કમળીના બાગ, બહુ શોભે છે ॥
કે ફુલ ગુલાબીના ઝાડ ॥ આસપાસ ચંપેલીની ડાળ ॥
વનસ્પતી મારે આગાડ, મન લોભે છે ॥

સાખી

મન લોભે છે નાગને ॥ વળી રમના ભાર છંટકાવ ॥
ફરતો પુનો બાંધીઓ ॥ નાહાર નવા કરે ગાયકાવ ॥

હુ બાગ બાંધીશ રે એમ બાંધીયા ॥ અગ્ની
કોરે બાગ બાંધીયા ॥ કે કુવાના પાસે કોટ ॥ ફુલવાડી
ફરે ગોરા કોટ ॥ લોકો કરે દેશા દેશ ॥ બાગે આ-
બાને ॥ કે જાળી બાંધી નીચા થી નીકળી ॥ ફરતી
બાગની છે જાળી ॥ લોક બાગે છે ઉઘાડીને,
જોવાને ॥ કે ફુલના ફુલના ફુલ બાગ ॥ રસ્તાઓમાં
ઘણા છે બાગ ॥ ત્યાંહાં તો જોવાનો છે લાભ ॥ ફ-
રકત નહીં રે નહીં ॥

સાખી.

ફરકત નહીં આ જગમાં ॥ સુખ ભુલે નરને નાર ॥
ગુણીજન જોઈને શીખજો ॥ ફુલ કેવાં શોભે છે ગીરનાર ॥

હુ બાગ કેહુ છુ રે એમ કેહુ છે ॥ અગીહારે
એમ કેહુ છે, કવીજન ॥ તમે સાંભળોની તન ॥
બાગ બાંધીયો તેના પ્રભુ પરમાર્થ ॥ કે આવીયા
કલેકટર ગુજરાત ॥ નગરશેઠ હોય છે ભીખીયાન ॥
તેની મહેનતની વાત, બની સાચી છે ॥ કે લોકો
રહે છે કર આબાદ ॥ આવીઆ રેતી કરવા શા-

૪ ॥ અણી નકુટાને બાજ ॥, બહુ કાચી છે ॥ કે બાગનો આંબલીયો રે નાવેડો ॥ એ તો હું કે આં- બલીઓ ભેડો ॥ લેજો બાગ તણો કોઇ કેડો ॥ હું તો થાકયો છું ॥

મરઠી કોલાપુર વીશે.

જોયું જોયું રે કોલાપુર શેહેર, વડોદરું બહુ સારૂં
કોલાપુરની ઉંચી હવેલી, વડોદરાની મેડી રે,
સાંજ સવારે ઘોડા ફરવા નીકળે, છત્રપતી મહારાજ રે
કોલાપુરના બજારમાં ફર્યા, મોટી બજાર ભરી રે. ૧
તરેહ તરેહનાં મેવા વેચે, ભાજીનો નહીં પાર ૨
કોલાપુરને ૭ દરવાજા, નગારખાનું ઉંચું રે,
બે બાજુએ હાથી ઝુલે, શોભાનો નહીં પાર ૩
કોલાપુરનું મોટું દેહેરું મહાલક્ષ્મી કેહેવાય રે,
તરેહ તરેહના બરાહમણ બેઠા, પુજાનો નહીં પાર ૪

ગારારે સાંભી ભોલાની વાતા.

બેલારે યમને ગોકુલમાં ગમતી,
બાજારે કોઇની વાત નથી ગમતી. ગારારે ૧.

સખીરે તમને કોણુ ગમી હુતી,
જેણુરે તારૂં ચીતડું લીધું લુટી. ગાગરે ૨

જાણુંરે તારી વાતલડી ભોળી,
આંસુડાં ભરી ભરી રોતી. ગાગરે ૩

સુરત સારે, ભીરગાળીયુ તમને.
જેથીરે તમે, અહીં આવ્યા હુતે. ગાગરે ૪

ગાગરે તારી, પગચંપણી કરશું,
ગાગર તારી ગરબમાં રમીશું. ગાગરે ૫

સહું સારૂં રે સુરત શેહેર, મુંબાઈ આગળ ભેલી,
ગાજે ભાઈબાંધની શેહેર, મુંબાઈ આગળભેલી
સાત ગામની હવેલી ચગુણી ભણાં મેડાં સુંદાળી ૧.
ચાકર મોટા મજલે આવે. ચગુણીબાની પાલખવરસાળીરે ૨
મુંબાઈ ગાજી, સહુ ડંકાળી, મેડી ન લાવે પણીરે,
રાવડાવાળો પાણી આવે. ગોપો કોડાળી તારો [illegible]
મુંબાઈમાં તો કંઈ ને આગળાં કાંટલીનો નહીં પારરે,
મુંબાઈ ગામના સોનીડાને, દીપાળી હાડવાની નહીં [illegible]
સુરતનો તો આડો ગાળે. ઉપર ગંગા કીરે. ૩
મુંબાઈ ગામના ડાપડીયને, કોઈ ન હેતો જોરે. ૪

મુંબઇમાં તો ગાડીઓ આજ, તેપાર ખાનો નહીં પારરે,
ચાર વાગે [illegible] ગાડીએ બેસી, વાડીએ જોવા જાય ૫
મુંબઇનો તો બારબારમાં ગામીચંદ મુખડી વેચારે.
તેથી [illegible] ગાડો, [illegible] મન ધાય; મુ ૬
મુંબાઇમાં તો ચાર રસતા, ચારના જુદા નામરે,
મોટા રસ્તા [illegible] કહે છે, ભીંડાબજારમાં કાયરે ૭
મુંબાઇમાં તો [illegible] મુખને, ત્રણ પાંચીનું દુખરે.
બાકુ [illegible], બંદરે જાવાનું ઘણું દુખ
મુંબાઇમાં તો [illegible], માંડે સોપારીનો કટકો રે.
સો વરસની [illegible], તોએ ન રૂકે બટકો; ૮
મુંબઇ અલબેલી.

શાપો દીન બરને કુ આએ, શાપો દીન બરને કુ
આએ, આવન કુ કોણુ રાખે આપણી ખુશીએ
પડાએ, શાપો દીન બરને કુ આએ.
બેટા બેઠી જોર ભરે (બે વાર) મા બીસાક મર
એ, શાપો દીન બરને કુ આએ. મેં [illegible]
મુખ ઉપજેગો (બે વાર) મીહાં મુંજી મુકલ મંગાએ
શાપો દીન બરને કુ આએ.

કહત કબીર સુનો ભાઇ સાધુ (બે વાર) સાહેબ સુ સુખ પાએ,—સાધો દીન ભરને કુ આએ૰

પદ ગોપાળદાસનું.

કોઇ મન મત ખુજો હમ ખરે (બે વાર) એક મીટીઆ કે સુખ ધરે,—કોઇ મન૦ કીઆ સ્વ કીઆ નીચ કીઆ ઉંચ કીઆ મધમ એક લી આંખકે શગ મહરે,— કાઇ મન૦ દુખ સુખ આવાગમન શબકુ કીઆ ગુમાંન કર શીર સહરે, કોઇ મન૦ દાસ ગોપળ કહે સુનો નર મુની મર મર જનમી મ ગરે, કોઇ મન૦

પદ ભૈરવી રાગમાં.

ધણી તેરા નામ લીએ મુજે સુખ એતા રે, (બે વાર) જબ જાગે હજુર મીલું તબ સુખ કેતા રે,—ધણી તેરા૦ ધીઆ મેં તો નવખંડ પરથવી જોઇ રે તેરી બતાં સુન સુન મોહરે, તુજ શરખા સામરથ ન માલીઆ કોઇ રે,—ધણી તેરા૦ આપ

આપે પુછુ પંડીત જોશી રે મેરે ધણીજકા મીલ
ના કબ હોવેગારે—ધણી તેરા

પદ અથવા દાદરો

એક દીન રે માનો પંછી ઉડ જાએગા પં
છી ઉડ જાએગા પંછી ઉડ જાએગા,—કોઇ દી
ન રે માનો પંછી ઉડ જાએગા. નેકીતો કરાએ
બદીસે ડરાએ, (બે વાર) નામ શાહેબકા રેહ જા
એગા,—પંછી ઉડ જાએગા પંછી ઉડ જાએગા,—
એક દીન રે માનો પંછી ઉડ જાએગા.

તીરથ કોણ કરે, (બે વાર, ૩ વાર)
ના જાઉ કાશી ના જાઉ જમના (બે વાર) બન
બન કોણ ફીરે. (બે વાર)—તીરથ કોણ કરે૦ એ
ક તીરથ રામ નામ કી (બે વાર) ઘટમાંતે શબ
દુખ હરે, તીરથ કોણ કરે૦ કેહત કબીર સુનો
ભાઇ સાધુ (બે વાર) ખાક મેંઆં નાંધરે,—તીરથ
કોણ કરે૦

કેયે ગમ્એઆરે પંછી બોલતો કાંહાં ગમ્યો રે પંછી બોલતો (બે ગાર) ગાંનમાં આગતો ધીક બાલતો બાંધી ખુટ ગયો રે મો. કેયે ગમ્યોઆરે પં છી બોલતો૦ સાંસ ચંદન બાર આરગાન કુમાં મેં પંછી ઘેરી લેતો. કાંહાં ગમ્યો રે પંછી બો લતો૦ ઉહનાંભી પેહનતો ખાંબી પેહનતો હંસી ખુશી સુંદર બોલતો—કેયે ગમ્યોરે પંછી બોલતો૦ બાગોમેં બેં બનતો આંગ ફુલ આતો અવસર કે અં મે બાગ ખેલતો,—કેયે ગમ્યોરે પંછી બોલતો૦ કેહત કબીરા શુનો ભાઈ સાધુ કબર કટાર નહી બોલતો, કાંહાં ગમ્યોરે પંછી બોલતો૦

બેઆગ—રાત પીઆ શુ બાગ પંજતાની રાત બાર બરશ પીછે પીઆગર આઈસો, શોક૦ કર ગઈ ગાફાન રાત પીઆ

પદ

બીહાને આવે રામજનક પુર. દશરથજીકે બાલક.
(ટેક) રાજા જનકકી કન્યા કુમારી, આવે
દેશ પર [illegible], [illegible] દેખે [illegible] આવે. કે.
ને આપ મહાએઆરે,

બીહાને આવે રામ,

રામ [illegible] ગાગર ગંગાએઆ, ઢીંગઢીંગ આંગન
લીપ એઆરે ગજ મોતીઅનકે ચોક પુરાએ, સોને-
રી કળશ [illegible]એઆરે,

બીહાને આવે રામ,

બાત બાતકે મંડપ છાએ, રતનકે દીપક ધરાએ-
આરે, કોઈ બરામન વેદ પઢતહે, મુની નારદ ગી
ત [illegible]એઆરે,

બીહાને આવે રામ.

રામચંદર જબ બીહાને આએ. રથ [illegible] તુરંગ
[illegible]આરે, મોતીઅન થાલ ભરી બાળસુંદરી; ગાગા
એન મંગળ ગાએઆરે,

બીહાને આવે રાંમ

હનુમાંને જબ આગ્યા દીની, રાંમે આપ ચઢાએઓરે, કમલ નયન જબ આપ ચઢાએઓ, શંતન કેમ ગભાએઓરે,

બીહાને આએ રાંમ

તોદે ધનુષ બાન એક છીનમે, સુરનર શબ હરખા એઓરે, તુલશીદાશ આશર ધુવરકી, દેવસુમન બરખાએઓરે.

બીહાને આએ રાંમ

બાપ કહે મારો પુત આદર દેવે બોલાવે મહીપ (બેવાર) કાકા કહે મારો નેકબદાજો (બેવાર) બેન કહે કબ આવેગો બાંધવા નારીઓ કહે ઘર આવેગો બાલમતો ગરહે લગાકર સેહગી બલઇયાં, તુલશી દાશ ગેતે ગુણ ધાઇએ કે જીશકે ગાંઠ રૂપઇયાં રૂપઇઆં,

બાપ કહે મારો પુત સપુત

વ્રજ બીના મોરી કૌન ખબર લે ગોવરધન ગીર-
ધારી રે, મોર મુગટ પીતાંબર સોહત, કુંડલકી છબ
ન્યારી રે વ્રજ બીન મોરી ૧

બરીઆગ ભુરૂખની ઠાડી, રાખી લાજ હમારી,
વ્રજ બીન મોરી ૨

મીરાંકે પ્રભુ ગીરધર નાગર, ચરન કમલ બલહારી રે,
વ્રજ બીન મોરી ૩

મેં તો હરી ગુણ ગાવત નાચુંગી (૨,૩ વાર)
અપને મેહેલ બેઠ બેઠ કર (ગીતા ભાગવત વાંચુંગી) ૨
હરી ગુણ ગાવત નાચુંગી ૧

ગ્યાન ધ્યાનકી ગઠરી બાંધકર (હરદે મનમેં લી
દુંગી) (બેવાર) હરી ગુણ ગાવત નાચુંગી

મીરાં કે પ્રભુ ગીરધર નાગર (બેવાર) (સદા પ્રેમ રસ
ચાખુંગી) (બેવાર) હરી ગુણ ગાવત નાચુંગી ૩

પદ કબીરી.

અરે માઈ મેરી ધધરીઆ બાજી, (૨, ૧ વાર) [illegible] નાહીરે [illegible] (બે વાર) [illegible] અરે માઈ મેરી ધધરીઆ બાજી. (બે વાર) [illegible] (બે વાર) [illegible],—અરે માઈ મેરી ધધરીઆ બાજી. કેહત કબીરા સુનો ભાઈ સાધુ (બે વાર) ગોવિંદ [illegible],— અરે માઈ મે..રી ધધરીઆ બાજી.

સુરદાસના પદ.

બીગરી કોણ સુધારે નાથ બીન બીગડી કોણ સુધારે રે' [illegible] નહી બની [illegible] રે, [illegible] નાથ સહાય રે,

બીગડી કોણ સુધારે

રામજી બીગરા લક્ષ્મણ બીગરા, બીગડી શ્રી...

દુખમે કોઈ ન આવે કાંમ દુખમે કોઈ ન આવે
કાંમ, મોહન કી સગો હમ કરકર દુખીઆ એક
સગો દુજો દામ, દુખમે કોઈ ન આવે કાંમ૦
માત પીતા સુત બાઈર બાંધવા એક પલ મેં પી-
ગાવે ક્યાં૦ દુખમે કોઈ ન આવે કાંમ૦ રાંમરે
ગાંન કર ફીરયા કબીયર અંત કાળે હર નામ,
દુખમે કોઈ ન આવે કામ૦

તીલાંણો—દાંની દુમતન નીતણીતદરેનાં, તાર
દાંની આદંનનાથ તંનદેરેનાં, તંનદેરેનાંઆ દાંની
દુમતના નીતની તદરેનાં. નાંદરદરદરદીમ દરદર
દરદીમ તાઆનુમદેરેનાં, તંદરદાની આદંનનાથ
નદેરનાં, તંનદેરેનાંઆદાની દુમતનનીતણી તદેરેનાં.

ખમાચીનો છંદો—હાંછ મેં તો બાવરી
ડાઈબા કી શીખ ન માની ॥ ન માની ન માની
ન માની ન માની રે ॥ હાંછ મેં તો ॥ નદી ના
હાવન મેં ચલી એકલી, રસતે મીલ કાગનાથ ।
હને મો રીખાયા પકડા ઓર બાંડી એક બાથ ॥
હાંછ મેં તો ॥

માહારાણીનો ગરબો.

રાગ ગોકુળ જોવાને આવરે મથુરાના વાસી—એ રાગની.

માહારાણીના રાજની માહીરે, અવીચળ રે રેજો—વીકટોરીયા શાહનશાહાંનુરે ॥ આજથી ॥ ટેક જો ॥

દેશ શરહીંદશાહનશાહનો આજ, માહારાણી ના ખીતાબ આસીશ સર્વ પ્રજા ભણે—એનો વધજો અધીક પ્રતાપરે ॥ અવી ॥ માહ ॥ વડી દયાળુ બાઈ છે એના પુન્ય તણો નહી પાર, પ્રેમ પ્રજાપર રાખતી, રાજકાજે રૂડો કારભારરે ॥ અવી ॥ માહ ॥ વીક ॥ રંક રાય સમાન છે, જેણી ના નબળા શમજાણ, સાહેબ અજા સાથે રમે, એવુ રાજ પુન્યાઈનું પ્રમાણરે ॥ અમા ॥ વીક ॥ જુલમ જબરાઈ છે નહી, નહી લુટારા ચોરની બીક, ન્યાયે મળે રાય રંકને, કાએદાઓ રચેલા છે ઠીકરે ॥ અ ॥ મા ॥ વીક ॥ હીંદુસ્તાને પ્રજા મા-

દાસતી, હીંદુ પારશી મુસલમાન, આવે પીએ ચન
ચાપરે, એક સંપે ચાલે નીરવાંણરે ॥ આ ॥ મા
॥ વીક ॥ ઇંગ્લીશ દેશીની, સાથ રહીને હળીમળી
કરવાએ, હેત પરસ્પર રાખવે, રેશ રાજનો એ
મહીમા એરે ॥ આવી ॥ મા ॥ વીક ॥ શુને ચ્પ
સાડ સીતોતરે પેહેલી જાંનેવારી આજ, હીંદુસ્તાન
એમ્પ્રેશનો માહાણા ધરે છે તાજરે ॥ આવી ॥ મા
ના ॥ વીક ॥ હીંદુસ્તાનોના શેહેરોમા આજ અં-
ગરેજ દેશી અફસર, રસના રશી બશ શીનતા,
હળી મળી કરે સમસ્તરે ॥ આવી ॥ માહા ॥ વી
ક ॥ ઠામ ઠામ રસના રશી, તેની શોભાનો ન
હી પાર, આરઝવ વલભ સર્વને, હવે તેના ગાઉ
ચીતારરે ॥ આવી ॥ માહા ॥ વીકા॥

ઠુમરી—ચીર નહી શામ તોડ દીની, પનઘ
ગટ પર મોરી ગાગરીયા ॥ ટેક ॥ પગ ધરત ધર
ત લટપટ ગયા ॥ પણગટ પર ગાગર ઉલટ ગઈ
॥ ઝોરપા કરત હે કંગન છુટ ગયા ॥ દીલકી ભ
રે છાંડત ગાંગરીયા ॥ પણગટ ॥ ૧ ॥

ચુમરી—રાત રહીને પીછલી પાશ સાજન જોબન સુધારે, રાત રહીને પાછલે પાશ. પીઆ આસ રંગ રશીઆ જાની દિન શોકનાશે ઉઠાવે. નંમરો નેહાલ લગી લો બોલનવાલો જાુવારે, ગાન હીને પાછલી પાશ.

ખેઆલ—જાઓજી જાઓજી તુમ આપ શોરે, એશક બુરા બદનાંગ કરોગે, જાઓજી જાઓજી. ચાર કહો દરશાશ શુનોગે બોહાત કરો જાઓજી. ઘરબાર તજોગે, આવની પણ મજકુર કરોગે, જાઓજી જાઓજી. છની છની ખુદન ચીકનીયા જાઓજી જાઓજી. માટી શામજ ચલો પાછે હીશાલ કરોગે, જાઓજી જાઓજી.

ઠપો—રેનાયે ખુબ હાલોદી નેહાલ, રેનાયે. ખુશીઆ ઘણી શહેબ રાજ જો સાહિતા પસમ કરે નેહાલ રેનાયે ખુબ

સુરતના પુલનો ગરબો* (૨૩)

(રાગ બુરાનપુરી)

આવતસંવત ત્રિલોકશે, સબળો હોય સિરોજ.

સુરતમાં ચાલાવડો, કહીએ હોય સ્નેહ.

પ્રથમ પુજું ગણપતિ પાય, સુમરૂ આદિ સરસ્વતિ માય; માગી બુધ્ધિમાં જશ થાય, ગાય ગરબામાં; જુની દુનિયા જંબુદ્વીપ, ભરત અનુપ; શહેર સુરત સ્વરૂપ તાપી તટનામાં. રાજ રાજે રૂડું અંગરેજ, જેમાં નવાબી જ્યાં તેજ; મોટી પુરસોઓને ભેજ, ઘરોબર છાજે; વસે વરણ અઢાર વાસ, એક લાખની આજમાશ; કીરતી પ્રસિદ્ધ પ્રકાશ, સુણા વિગતે. સ્ટેશન સુધી ચાલ્યા બહાર, બુરાનપુરી છે બજાર; કણપીઠ કરી ગયા પસાર, સામા પુલ પેખ્યા; પ્લાટફારમ પાંચ ફીટ, ગાડી મારગ વીશ ફીટ; ડબલ કોટ કીધા કરીટ, સોળ બારી દેખા. સામસામા છે બત્રીશ, લક્ષણ બ્રહ્માંડ તણાં તે મીષ; જેનો રચનારો કવીશ,

બહાદુર સાહેબ છે; માજી કલેક્ટર, જે હોપ ટી. સી. ગુજરાતી પુરોપ; મોહનલાલે કરી ચોપ, તેને નામે નામ છે. પુરમાં પુરની પશ્ચિમ પાસ, હોપ બ્રીજ નામ ખાસ; ગોઠી મુકી ચારે પાયા, મ્યુનિસીપલ, પોલીસ; કીધો ખરચ લાખ સાત. કામ ચાલ્યું દિન રાત; ધન્ય ધન્ય રચનારાની માત ધન્ય આ ગરેજ અવનીમાં.

સાખી.

મસીદ મુસલમાનની, મીનારાના માટ
રમણીક રંગ આ રચનામાં, હોપ બ્રીજનો ઠાઠ.

હોપ બ્રીજરે હોપ બ્રીજ, અણી હારે, હોપ બ્રીજ; હોપ બ્રીજ બાંધ્યો ખુબ, એતો કામ અમૂલ્ય; મુહુર્ત શુભાશુભ, અને ઉઘાડયો; સન અઢાર સિતોતેર, પહેલી મેએ સુરત સેહેર; જે રસ્તે જતાં રાહેર, ખુલ્લો પાડયો. મળયાં જન-નાં ટોળટોળાં, ફરે આમતેમ ઘોળંઘોળાં; સોલ્જર સિપાયા કંઈ ડોળા, ફરે ચાબુક લઈ; કાળા કાળા જેવા દુત, દેખી નાસે જેને ભુત, જોગી સન્યાંસી અવધુત, ઉભા જોવા જાય, નર નારી વૃદ્ધ

ભારી ભારને પકડે ચસ; આ તો જોવાનો છે. લાલ, કાળા રમાડી; ઉભરાવેજ મન પાઇ. અને કહીએ ભીંભીભાઇ; બે બે પાઇની સગાઇ. એ તે રૂપાની ડોળી. લેશક જેને ભાવે પુલ, તેનુ લેવું ઘણી જુઓ. ખુબ ઉપરની બહાદુર. મને લાગેછે; આગગાડીનો એરિયા ખોલ, દુર માણુસનુ નથી જ, પછી સુરતની બાજર. એના સગામ એ છે. માટે તે ફર કરવા સારૂ. જોઇ આ અમ હતવાર. હિંદ બેન ઉપરનાં કાય સારૂ. ભારી મહલા માની; કરવાં કાનમ પુલ ઉપર, ત ડાબી રહેશે. સુંદર ભાઇઓ નરનારી નરવર, સુધરેલા રાણી.

સાખી

સાખે સંતતિ લેઇને, ગરબે પ્યારીનો પાણુ;
અંગરેજો ને પારસી, આવે ચતુર સુજાણુ.

ફર ફસગાઇ ફર ફસગી, અની હાંરે ફસગી.
ફર ફસગી નરને નારી, જેની ખુશમોઇ છે ભ.
રી આવાગમન જન રાહદારી, જુઓ તમાસે.;
ભભી આરક ગાડી જાય, તેના ધડધડાટ થાયા
ભારા શહેરમાં સંભળાય, એ ભભકો શુભાસે. આ

શુક માગુંક ચાલી આય, ને તો જળનાં અરથી રાત. નાગી પરસ્પર કોરે થાય. ચાલે છે; પીને આંખી આવે બહાર, બાય ઝોકાં પુલ મોઝાર. કે આ બહુ આહાર, શું કહિ શકું છે. સંટી ગુરજપર જઈ ઉભા, નોતર્યાં સારા સારા સુજાણ, જેના મોટા મોટા મોભા, સરગરહસ્થ વકીલ; દાન પતાસ ઉડાવ્યા, રાજસેં સાહેબને તેડાવ્યા. એને હાથે શુભ તે કરાવ્યાં, જેનું પરમારથ કાળ આસરે કીર્તિ રહેશે આશીશ, ભાણા પોલો મા કહીશ, પગોળો પુરો પાટ બીછે. ગરજીને મેં જોયાં; નજર ચુક જો કંઈ હોય, દોષ કરશો નહિ કોય લેશો ગુજારી એ તોયે, મેં તો સંશય ખોયો. નિતનિત હોજો આવા કામો, થાજો તેમાં શુભ પરિણામો, રહેજો રચનારાનાં નામો. કોટી કલ્પ સુધી; અગાળ રાખે એને ઈશ, હોજો પ્રસિદ્ધ દશ દીશ; એવી આપે છે આશીષ, મનમોહન કવી,

સાખિયો

ચાલ. આલો જોવા હોય ચોજ, રૂડી આજ ચંદની પીસી. ટેક.

તાપી ઉપર તે વડો, પુલની પશ્ચીમ પાસ; જું-
ડી ફગમત [illegible]ની. તેમાં કશિયે ગણો ન કમ-
શા. રૂડી આજ ચાંદની ખીલી.

નર નારી સુત ને સુતા, અનુચર લેઈ અનેક;
સાથ, બેઠાં બાગમાં પરવરે, હેતે અરસપરસ ના
રહી લાગ રૂડી આજ ચાંદની ખીલી.

ઘાટ [illegible] બે બાજુએ, મધ્યમાં ગાડા વાટ;
ઉગાલ કોટ દીસે રફુગો. નીચે માંહે સરિતાનો ઘાટ
રૂડી આજ ચાંદની ખીલી.

મળે હવા મન માનતી, આમ થાય આરોગ્ય; એ-
ક પલક લેતી હવા, હરે કેટલી કલ્પના રોગ;
રૂડી આજ ચાંદની ખીલી.

પ્રેમ સહિતસૌ પા[illegible], બા[illegible] શોભે અંગ;
આભા નક્ષિત્ર [illegible], બન્યો સડો બહુ
રહે રંગ. રૂડી આજ ચાંદની ખીલી.

હિંદુ મુસલમાનને, નહીં કોનું ધ્યાન; ઈશ્ક-
બાજીમાં આશકે, મદિરામાં રહે મસતાન; રૂડી.

સાબુગની શિર ચોટલા, જેવો એલિસ સુન્દ-
નારી શીર તેમ આ ગણો, ભર જોબન તે બાર-
બીજ, રૂડી આજ ચંદનિ ખીલી.

ભરતી આવે આમની, જોબનની મકઝોલ, આ-
તિ આનંદે ઉછળે, કરતી કુરતી તે બાહ કલોલ,
રૂડી આજ ચંદનિ ખીલી.

અંગે નીલાં ચિર ધરી, સુન્ય મલકાતી જાય,
મત્સ્ય કન્યા માનવી, આલમ ઉપર રહી ઉભરા-
આય, રૂડી આજ ચંદનિ ખીલી.

ગુલકે બજારો વાગે ગુલપર એવાં કીજ
બાગ્યા, ખુશનું નમસ્કાર કરકે ઉઠ બાગમેં છોરાએ
આ. ત્યાં બાગબાકિ અંદર એક ગુલ ઊગ્યા હુઆ
રોશન, ઉઠ રોશનાકિ અંદર બુલબુલ કુ બાજે
આ. માલી કે જાકે કહીગો કાયમી કલી ન તોરે
ગએલા કુ દેખા ક્યું ગયે પાલકને પેજ ખવાય

બુલબુલને જો પુછા ગો રા કે પાંગામાં શ્રી, સ
ખ્તીસે છત્રા કદર શું ફીર ગુલકુ કેજ કુચ્યાંમેંઆ.

ફારસી ગઝલ ખાકાણીની.

ખાબીદ્‌ખા શનંમણરા ગુરેવે રવાંને ખીશની
શંગદેબા ફ્રીતેમનરા આફતેજાંને ખીશની. હરમ
મને કે ખશમ નરગેશ દશતમ, કદરે શકર દે
સતમ ગુનચે દેહાંને ખીશની. ચાંગ નેહાદે ગોરની
ભશન જેનારે મારની, શશન કુશાદે ગીરની શુ
ન કમાંને ખીશની, આપહ એતા ચોમાહેનો ખુર
દ જેગાહે નો ગાશ, આફતે જાંનેમન ગશ્તાં ખુ
બનએ જાને ખીશની, ખાકાંનીએ ગોલાંમેતા મશ
ન ખુદેહ જેનાંમેતા, જાંમ ગમે ખાદેહ બદ રો
વાંને ખીશની.

મુશતેઝાદ ખુશરૂની.

ઉબ ઉસ્કને ઉભારે। જુએ દુનીઆંથી ઉ
ઠાએઆ, ઘીવાંના બનાં કે. જુળફાંપ પ કે ગા
રફતાર પીરાએઆ, ફેર શાના બનાં કે. પી સાકી
ઓએ શરાબ ઉબકા બખાને, બરબરકે પાલા

ઓઆ, ફેર મેરા તમાશા શારી આલમકુ દેખા એઆ, મશુતાંનાં મનાંકે ઉઆ દુખદેરજ લગતી કે હરએકે આહસે, અફસોસકે શાથ. ફેઆ નાજ રહા તેરા ઉઓ દેઆ તુનેમરીઆઓઆ. મઓપાનાં મનાકે કહેલ ઓઆ દેખનારને શનમ લેઇ મેર [illegible] ખા. ઓશ મકરો હુનરસે, ફેર અપને રાગા [illegible] [illegible] દુખ ખુકાઓઆ, દુરઆના મનાકે. [illegible] શામાકે ખનમ શાતકુ બેઠા, મ[illegible]ઓ ઓઆ દો અંત. ઓર અપને શામઓ દુકે ઉપર મુળકુ જલી ઓઆ, પરવાના મનાકે ગએગાકું [illegible] વે [illegible] લગા પાસ પીઠને, સુદતકે ગોઓઆ દેગુન. હમ દોલત ઉઆગોનેસે હમે દુર [illegible] ઓઆ. મે મનાકે અફસરથી મોઓઇ [illegible] અપનાં હમે શમાશોરોજ, ફર અપના તું [illegible] દુનીઆમે અમર રખતાહેતો રખને [illegible], મરહાંનાકે

સમાપ્ત

સરવે બુક વેચનારાઓને તથા બુક છપાવનારાઓ તથા ચોપડીઓ બંધાવનારા સાહેબો વિગેરેને ખબર આપવામાં આવે છે કે અમારી સાથે આગળ બાંધી છપાવવાને તથા ચોપડીઓ વેચી આપવાનો તથા વેચાણ મોકલવાનો જેઓનો ઇરાદો હોય તેઓ અમારી સાથે બંદોબસ્ત કરી કામ કરશે અથવા કરાવશે તો તેઓની સાથે અમો આમાંથી ખર્ચ નહીંતેથી તેઓનું કામ કરવું છાપવાનું અથવા બુક બાંધવાનું હશે તો તેઓના નમુના મુજબ વાજબી છાપણી લઈ તેઓના મુકામસર તઈઆર કરી પોહોંચાડીશું છપામણી વીગેરેનો ભાવ ચોપડીનું કદ, કેટલી નકલ કેવા કાગળ વાપરવા, અને કેવી બંધાવવી એ સઘળું બતાવાથી તેના કુલ ખરચ વિષે જણાવ આપવામાં આવશે